

A CSODASZARVAS

Réges-régen, messze keleten volt egy gyönyörűszép ország. Észak felől magos hegyek övezték, délen a csillogó, kék tenger határolta. Két nagy folyó eredt a hegyekben s kanyarodott alá a tenger felé, szelíd dombok s füves, szép rónaságok között. Akik abban az országban éltek, nemcsak bátor harcosok és ügyes vadászok voltak, de kitűntek szorgalmukkal, tudásukkal és bölcsességükkel is. Boldogan és békés jólétben éltek világhíres királyuk, NIMRÓD ÚR uralkodása alatt.

Nimród királynak két fia volt. Egyiket Hunornak, másikat Magornak hívták. Jó lovasok, bátor vadászok voltak, akárcsak az apjuk. Válogatott legényeik élén olykor napokig oda voltak vadat üzni a rengeteg mélyén. Egy ilyen alkalommal, amikor vadászni voltak, mindegyikük száz-száz válogatott legénnyel, pompás paripákon, egyszerre csak egy gyönyörűszép fehér szarvas ugrott ki eléjük az erdőből. Ezüstösen-fehéren csillogott a szőre, mintha csak tiszta holdsugárból lett volna, s agancsai hegyén ezernyi csillag tündökölt.

Legényeik élén Hunor és Magor úzóbe vették a csodálatos vadat.

Dombra föl, völgybe le, füves mezőkön keresztül, patakokon át, reggeltől estig folyt a hajsza. Mikor a nap lement, s fáradt volt ló és ember, a csodaszarvas eltűnt, mintha csak föld nyelte volna el. Letáboroztak éjszakára a testvérek, de alig ültek nyeregbe másnap reggel, újra csak ott volt előttük a csodálatos állat, mintha várt volna rájuk, s a hajsza kezdődött előlről. Dombra föl, völgybe le, mezőkön, patakokon, hegygerinceken át, mindég észak felé, reggeltől késő estig. Este a fehér szarvas eltűnt újra, s a vadászok táborot ütöttek. Reggelre kelve elhatározták, hogy indulnak haza, de alig ültek nyeregbe, megjelent a csodaszarvas újra, s vitte, csalogatta őket tovább, egyre távolabb Nimród Úr országától.

Napokig folyt ilyen módon a hajsza s a csodálatos fehér szarvas csalogatta őket nap nap után, hegyeken át, völgyeken keresztül, mindég északnak. Átkelve a magos hegyeken hét napon keresztül követték a csodaszarvast feneketlen, lidérces mocsarakon át, míg a hetedik nap estéjén olyan gyönyörű földre jutottak, melyhez foghatót még nem láttak addig. Selymes rétek, ligetes erdők, csillogó tavak és csobogó patakok vették körül őket, az erdők tele vaddal, a vizek tele hallal, s a mezők füve a lovak hasáig ért.

Mihelyt a nap lement, a fehér szarvas beugrott egy kék vizű, kis tóba és eltűnt benne örökre.

A fáradt vadászok táborot ütöttek az erdőliget szélén, s hamarosan álomba szenderültek. Az éjszaka közepén azonban Hunor és Magor csodálatosan szép énekszóra ébredtek. A tó felől jöttek a hangok, s ahogy óvatosan követték a csábító énekszót a holdvilágos, csillagporos éjszakában, egyszerre csak olyan csodálatos kép tárult a szemük elé, hogy még a lélegzetük is elakadt tőle. A parton, pontosan azon a helyen, ahol a csodaszarvas eltűnt, kétszáz tündérlány énekszavára lejtette búbajos táncát DUL király két szépséges szép lánya a holdsugár ezüstjébe öltözve.

Hunor és Magor azon nyomban szerelembe estek a tündérkirály két gyönyörű lányával. Ott helyben feleségül is vették őket, a kétszáz legény pedig a kétszáz tündérlányt, s letelepedtek velük az új országban. Hunornak és kíséretének a leszármazottjai hunoknak nevezték magukat, s Magornak és száz legényének az utódai lettek a magyarok.